

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂDIRECTOR: **C. G. DISSESCU**PRIM-REDACTOR: **V. ATHANASOVICI**Redactori: **PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU**ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECĂREDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: **STRADA PARIS, 20**REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU**ABONAMENTELE**

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR**Un număr: 50 bani****Un număr vechiu 1 leu****COSTUL ABONAMENTULUI**

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

SUMAR**JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.** — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea III: A. Caspary cu Watson et Youell.**Curtea de apel din București, secțiunea I: Elena N. Dumitriu Oțofol cu G. Antonescu.**Curtea de apel din Craiova, secțiunea II: C. Pavlidă cu Ministerul de război.**Tribunalul județului Mușcel: Gheorghe Secăreanu cu Eufrosina Eremia.***JURISPRUDENȚA STRAINĂ.** — *Curtea de apel din Paris.* Observațiune de S. R.*Buletinul publicațiilor judiciare.***JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ****INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE**

SECȚIUNEA III

*Audiența dela 8 Februarie 1913*Președința d-lui **G. P. Petrescu**, președinte

A. Caspary cu Watson et Youell

PERIMARE. — COMISIE ROGATORIE. — NEEEXECUTARE. — DACA ÎNTRERUPE CURSUL PERIMĂREI. — ART. 257 PR. CIVILĂ.

Incuviințarea tribunalului de a se lua un interogatoriu prin comisie rogatorie nu poate suspenda cursul perimării în caz când partea interesată nu stăruie în aducerea la îndeplinire a acestei dispozițiuni, de oarece în materie civilă și comercială partea interesată este care trebuie să facă diligențele necesare pentru ca afacerea să-și urmeze cursul ei până la desăvârșita judecată.

No. 80. — Casată, în urma recursului făcut de A. Caspary, sentința comercială a tribunalului Covurului, secția I No. 34 din 1912, în proces cu Watson Youell.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. G. Hinna

S'au ascultat: d-l avocat C. Wortman, pentru recurent, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Gr. Caranfil, pentru intimat, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere și violarea art. 257 și urm. proc. civilă, combinat cu art. 903 cod. comercial.

«Tribunalul Covurului secția I, prin sentința comercială No. 34 din 1912, respinge cererea de perimare a acțiunii comerciale intentată de firma Watson et Youell din Galați contra mea, deși constată că, dela 4 Mai 1910, data când tribunalul a dispus efectuarea comisiei rogatorii către tribunalul din Anvers, până la 27 Iunie 1911, nu urmasse nici un act întrerupător de procedură, pe motiv că tribunalul ar fi trebuit din oficiu să dea curs comisiei rogatorii și prin faptul că tribunalul a omis îndeplinirea comisiei rogatorii n'ar fi imputabil părții interesate nici o neglijență.

«Judecând astfel comite un înverdat exces de putere și violează textele citate, de oarece legea stabilește o prezumpție legală, că partea care a lăsat să treacă două ani fără a face vreun act de procedură cu caracter contradictoriu, devedește suficient că nu se interesează de proces.

«Apoi legea nu distinge dacă îndeplinirea măsurilor dispuse prin ultimul act de procedură cade în sarcina tribunalului sau a părților interesate, știut fiindcă atâta timp cât nu intervine o hotărâre care să isprăvească instanța, partea reclamantă trebuie să aibă un rol activ și trebuie să urmărească ca jurnalele preparatorii de orice fel să fie efectuate pentru ca procesul să fie împrăvit printr'o hotărâre judecătorească.

«În speță, acțiunea rămânând în nelucrare mai mult de un an, ea trebuie declarată perimată din momentul

ce pârătul ceruse această perimare și plătișe citațiunile înainte de cererea de redeschidere și de punerea în lucrare a dosarului din partea oponentului».

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că în 1908 Octombrie 22, firma comercială Watsohn et Youell, intimată în recurs, a intentat acțiune comercială contra recurentului A. Caspary la tribunalul Covurlui;

Că, la 14 Mai 1909, această instanță prin jurnalul No. 2907, a încuviințat cererea firmei intimată ca printr'o comisiune rogatorie pe lângă tribunalul din Anvers să i se ia recurentului A. Caspary un interogator asupra punctelor din acțiune; că, la 4 Ma 1910, tribunalul consemnând în jurnalul No. 2428 punctele interogatorului, dispune a se da curs jurnalului său din 14 Mai 1909 și până la efectuarea comisiunii rogatorie scoate procesul după rol;

Că, în fine, dela această dată (4 Mai 1910) și până în ziua de 27 Iunie 1911, ne mai făcându-se nici o lucrare în acel proces, recurentul a introdus cererea de perimare acțiunii, care însă i-a fost respinsă de tribunalul Covurlui prin sentința supusă recursului de față.

Văzând art. 258 proc. civilă și art. 903 din codul comercial;

Considerând că rezultă din combinațiunea acestor texte de lege că, orice acțiune se va perimă după cererea părții interesate dacă dela cel din urmă act de procedură reclamantul a lăsat să treacă doi ani în materie civilă, un an în materie comercială, fără să fi făcut vre un act de procedură cu caracter contradictoriu;

Considerând că, față cu această regulă de procedură edictată de legiuitor în scop de a nu se eterniza procesele, este învederat că lipsa de stăruință a firmei intimată de a se efectua luarea interogatorului recurentului prin comisie rogatorie nu putea întrerupe cursul perimării acțiunii, de oarece în materie civilă și comercială partea interesată trebuie să facă diligențele necesare pentru ca afacerea să meargă cursul ei până la desăvârșita judecată;

Că, prin urmare, întrucât firma intimată în recurs a lăsat să treacă un an dela încheerea tribunalului care admisesse luarea interogatorului recurentului și scoaterea procesului după rol, afacerea fiind comercială, fără ca să fi făcut vre un act de procedură cu

caracter contradictoriu, tribunalul era dator a perimă acțiunea;

Că, astfel fiind, când tribunalul a respins cererea de perimare a săvârșit un exces de putere, a violat art. 257 din procedura civilă și art. 903 din codul comercial și prin urmare motivul de casare este întemeiat.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 23 Ianuarție 1913

Președînța d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Elena N. Dumitriu Oțoșol cu G. Antonescu

ESIRE DIN INDIVIZIUNE. — LICITATIE PUBLICĂ. — ADJUDECATAR. — ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE. — EFECTUL PURGEI. — DACA ARE LOC LA VÂNZĂRILE PENTRU ESIRE DIN INDIVIZIUNE. — ART. 780, 1386, 1790 ȘI 1814 C. CIVIL ȘI ART. 565 ȘI 696 PR. CIVILĂ.

Cu toate că, după art. 565 pr. civilă, ordonanța de adjudecare rămasă definitivă și executată trece adjudecatarului imobilul liber de orice privilegiu sau ipotecă la care era supus, totuși aceste dispozițiuni nu se aplică și la vânzările prin licitațiune publică pentru esire din indiviziune, astfel că aceste vânzări rămân supuse dreptului comun și ordonanța de adjudecare ce intervine nu are efectul ca în vânzările forțate de a purgă privilegiile și ipotecile ce grevează imobilul adjudecat.

No. 10. — S'au ascultat d-l avocat I. S. Ionescu din partea apelantei și d-l avocat Al. Pașcu pentru intimați.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Elena N. Dumitriu Oțoșol în contra jurnalului tribunalului Buzău, secția I, cu No. 7845 din 7 Decembrie 1912;

Având în vedere că, prin acest jurnal, tribunalul a respins cererea făcută de Elena N. Dumitriu Oțoșol de a se considera ca fără ființă mențiunea făcută de judecătorul tribunalului în registrul de inscripțiuni că inscripțiunea ei ipotecară legală s'a purgat prin vânzarea cu licitațiune publică a imobilului grevat;

Având în vedere că, tribunalul a respins această cerere pentru motivul că ea nu poate fi rezolvată în camera de consiliu, pe cale grațioasă, ci numai pe cale contencioasă întrucât se tinde a se stabili un drept privitnic;

Având în vedere, asupra acestui punct, încheerea Curții cu No. 270 din 19 Ianuarie 1913 precum și motivele pe care se sprijină;

Având în vedere, în fond, susținerile orale și concluziunile scrise ale părților litigante precum și actele ce învoacă;

Având în vedere că din actele invocate și din debaterile urmate în instanță, se constată, în fapt, că Polixenia N. Dumitriu, constituind dotă ficei sale Elena, la trecerea ei în căsătorie cu Constantin G. Cărbunescu, întrealtele, și o avere alienabilă în valoare de 12.000 lei, a cerut luarea unei inscripțiuni ipotecare legale asupra moșiei Schiopoia din județul Buzău stăpânită de soțul C. Cărbunescu în indiviziune cu ceilalți moștenitori rămași pe urma defunctei Efrosina G. Cărbunescu, până la concurența sumei de lei 12.000 prevăzută în actul dotal, autentificat de tribunalul Ilfov secția de notariat, sub No. 6605 din 1903, cerere ce s'a încuviințat de președintele tribunalului prin ordonanța cu No. 3742 din 24 Martie 1908;

Că, scoțându-se în vânzare moșia Schiopoia pentru esire din indiviziune, și adjudecându-se asupra intimatului G. Antonescu, acesta după emiterea ordonanței definitive cu No. 5486 din 1908 și distribuirea prețului, adresează tribunalului Buzău petițiunea înregistrată la No. 20029 din 17 Iunie 1908, prin care cere ca, în conformitate cu art. 565 și 583 c. pr. civ., să se ordone radierea din registru a ipotecilor ce grevau imobilul adjudecat, cu atât mai mult cu cât vânzarea a fost efectuată pentru esire din indiviziune; că, recomandându-se petițiunea judecătorului-comisar al partajului ca să procedă la radierea lor din oficiu, acesta face în ziua de 19 Iunie 1908 mențiunea în registru, pe marginea ordonanței de inscripțiune legală a apelantei, că inscripțiunea s'a purgat prin faptul vânzării imobiliare cu ordonanța de adjudecare cu No. 5486 din 1908 și cumpărat de G. Antonescu;

Că, mai târziu, apelanta, după ce obține în contra fostului ei soț C. Cărbunescu sentința definitivă de restituirea dotei, voind a executa creanța sa asupra imobilului ce fusese grevat de inscripțiunea ipotecară luată de către constituitoarea zestre, și constatând că această inscripțiune fusese radiată de judele-comisar al partajului, cere președintelui tribunalului pe cale grațioasă, în camera de consiliu, în temeiul

art. 104 cod. pr. civ., prin petițiunea înregistrată la No. 34075 din 23 Noembrie 1912, să se considere ca fără ființă mențiunea făcută de judecător în registrul de inscripțiuni, întrucât art. 565 și 583 cod. pr. civilă, privesc numai vânzările silită iar nu și acelea făcute pentru esire din indiviziune, și întrucât creanța ei dotală nu a fost achitată; că, tribunalul citând pe părți în camera de consiliu, și ascultând lămuririle lor, dă încheierea cu No. 7845 din 1912, pe care Elena Dumitriu Oțoțol a atacat-o cu apelul de față sprijinindu-l pe motivul invocat în cererea de mai sus;

Având în vedere că, intimatul G. Antonescu pretinde că bine a procedat judecătorul-comisar al partajului când a făcut mențiune în registru că ipoteca legală a apelantei este purgată, de oarece purgarea ipotecilor este legată de licitarea bunului grevat, și nicidecum de caracterul declarativ sau translativ al împărțirii, și există desăvârșită analogie între vânzarea silită și aceia pentru curmarea indiviziunii;

Că, ast-fel fiind, cesțiunea care urmează a fi examinată este aceea de a se ști dacă în vânzările cu licitațiune publică pentru esire din indiviziune, ordonanța de adjudecare definitivă are de efect, ca și în vânzările silită, să purgeze ipotecile și privilegiile ce grevează imobilul în momentul adjudecării;

Considerând, în drept, că în temeiul principiului înscris în art. 1790 cod. civ., în caz de vânzare voluntară, imobilul grevat de privilegiu sau ipotecă trece în mâinile cumpărătorului cu aceste sarcini; că, dacă el voește să fie apărat de urmări și imobilul să rămână liber, este ținut să procedă la îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 1804 și urm. cod. civil, și de art. 1814 c. civ. care constituiesc purga voluntară;

Considerând că din art. 786 c. civ. care dispune că fiecare coerede este presunt că a moștenit singur și imediat toate bunurile care compun partea sa, sau care i-a căzut prin licitațiune, și din art. 1386 c. civ. după care dacă un lucru comun al mai multora nu se poate împărți ușor și fără pierdere, sau dacă într'o împărțeală de bună voe s'ar afla lucruri pe care nici unul din împărțitori n'ar putea sau n'ar voi a lua, vânzarea unor asemenea lucruri se va face cu licitațiune și prețul se va împărți între coproprietari, rezultă că licitațiunea este un mijloc de a suplini partajul și de a eși din indiviziune, ale cărei

efecte variază după cum adjudecatarul este unul dintre copărtași sau este o persoană streină de moștenire; că, în primul caz, licitațiunea produce efectele unei împărțeli aplicându-se principiul înscris în art. 786 c. civ.; iar în cazul al doilea, licitațiunea constituie o adevărată vânzare;

Considerând că, din caracterul juridic ce prezintă licitațiunea când a avut loc în favoarea unei persoane streine, decurge ca consecință, între altele, și aceasta că sarcinile, ipotecile, constituite în timpul indiviziunii asupra imobilului vândut, nu sunt purgate în mod virtual prin ordonanța de adjudecare rămasă definitivă, de și vânzarea a fost făcută sub autoritatea justiției, că ele subsistă și imobilul continuă să fie grevat în mâinile cumpărătorului de toate sarcinile anterioare, câtă vreme el nu a recurs la procedura purgei voluntare;

Considerând că, deși după art. 565 cod. pr. civilă, ordonanța de adjudecare rămasă definitivă și executată trece adjudecatarului imobilul liber de ori ce privilegiu sau ipotecă la care era supus, totuși acest text de lege nu se aplică la vânzările cu licitațiune publică pentru eșire din indiviziune;

Că, în adevăr, art. 565, face parte din capitolul al IV-lea, în care legiuitorul se ocupă numai de executarea silită asupra bunurilor nemșcătoare stabilind regulile speciale pentru expropriațiunea forțată; că, pe de altă parte, art. 689 cod. pr. civilă, care arată care sunt articolele dela vânzarea silită ce se aplică și la vânzarea imobilelor minorilor, nu enumeră și art. 565, iar art. 696 cod. pr. civilă, din secția VI, relativă la împărțiri și licități, dispune că vânzarea se face potrivit cu cele prescise pentru vânzarea bunurilor nemșcătoare ale nevârstnicilor;

Că, dar, legiuitorul a lăsat vânzările judiciare voluntare sub imperiul dreptului comun, și ordonanța de adjudecare ce intervine în asemenea vânzări, nu are de efect de a purgă privilegiile și ipotecile ce grevează imobilul adjudecat;

Având în vedere, în speță, că moșia Schiopoaia a fost vândută cu licitațiune publică pentru eșire din indiviziune după cum se constată din dosarul tribunalului Buzău cu No. 1105 din 1908, alăturat la acela al Curței; că, creanța apelantei, garantată prin inscripțiunea ipotecei legale asupra acestui imobil, nu a fost plătită; că ordonanța de adjucare cu No. 5486 din 1908, ne purgând sarcinile constituite în timpul

indiviziunii, zisul imobil nu a trecut în mâinile adjudecatarului G. Antonescu liber de orice sarcini, ci grevat de inscripțiunea ipotecară legală a apelantei; că, intimatul nu a îndeplinit formalitățile purgei voluntare și nici o supralicitare conform art. 698 cod. pr. civilă, nu a intervenit; că, dar, ipoteca legală a apelantei subsistă, și judele-comisar al partagiului nu putea să facă mențiune în registru că inscripțiunea este purgată; că mențiunea de purgarea inscripțiunii ipotecare fiind făcută în contra legii, ea nu poate avea fineț și deci urmează a fi anulată.

Având în vedere că, ipoteca legală a apelantei subsistând, câtă a se rezervă intimatului dreptul ca pe cale contențioasă să deducă motivele de nulitate a acestei inscripțiuni ce arată că are de invocat, întru cât art. 104 cod. pr. civ. nu permite ca pe cale gatiioasă să se stabilească un drept protivnic;

Că, ast-fel fiind, apelul făcut de Elena Dumitru Oțoșol este întemeiat și urmează a fi admis, reformându-se încheerea tribunalului, și admitându-se cererea apelantei.

Pentru aceste motive, admite apelul, etc.

Semnat: Oscar N. Nicolescu, St. Mladoveanu, Ef. Antonescu

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA

SECȚIUNEA II

Audiența dela 18 Septembrie 1912

Președînța d-lui C. A. Mitescu, președinte

C. Pavliidi cu Ministerul de Război

COMPETINȚĂ. — FAPT ILICIT. — AUTORITĂȚI MILITARE. — INSTRUCȚIUNI. — ART. 58 AL. 3 PR. CIVILĂ.

Interpretarea greșită ce s'ar fi dat de autoritățile militare instrucțiunilor relative la tinerii cu termen redus, nu constituie un fapt ilicit care să poată determina competența instanței potrivit art. 58 al. 3 din procedura civilă.

Curtea,

Asupra apelului făcut în termen de către C. Pavliidi contra sentinței civile a tribunalului Romanai cu No. 20 din 1912, prin care și-a declinat competența de a judeca acțiunea introdusă de numitul apelant contra Ministerului de război spre a fi obligat a-i plăti suma de 50.000 lei daune-interese, pe motiv că prin abuz de putere săvârșit de autoritățile militare ale regimentului 2 Romanai No. 19, în careu

servit. și a diviziei II de infanterie de care depinde acel regiment, l-a reținut în serviciul militar peste termenul de un an cât era îndrituit să facă fiind absolvent de liceu;

Considerând că, după dispozițiunile art. 58 al. III pr. civilă, acțiunea născută dintr'un fapt ilicit poate fi judecată și de tribunalul unde faptul ilicit s'a săvârșit;

Având în vedere că apelantul susține că prin interpretarea greșită dată asupra îns rucțiilor școalei de ofițeri din Ploești, relative la tinerii cari au urmat cursurile acelei școale cu termen redus, în care intră și apelantul, s'a comis un fapt ilicit; că, prin urmare, conform art. 58 al. 3 pr. civilă, tribunalul locului unde s'a comis acest fapt este competente a judecă procesul, în speță tribunalul Romanai;

Considerând că, în speță, din chiar susținerea apelantului nu reese decât că autoritatea militară a dat o interpretare greșită instrucțiunilor relative la tinerii cari au terminat școala de ofițeri din Ploești în anul 1908;

Că, din această interpretare nu se deduce faptul ilicit așa cum se susține azi de apelant;

Că, ceea ce trebuie învederat este că autoritatea în contra căreia se aduce plângere, să fi săvârșit faptul ilicit în așa fel, încât el să fie evident ca să poată determina competența instanței.

Pentru aceste motive, Curtea respinge apelul ca nefondat.

Semnați: C. A. Mitescu, C. Crăsnaru, C. Poenaru,
Al. Cernătescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUȘCEL

Audiența dela 30 Aprilie 1913

Președînța d-lui Jac. Constantinescu, președinte

Gheorghe Secăreanu cu Eufrosina Eremia

URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — OPOZIȚIE. — TERMEN. — CONTESTAȚIE. — ADJUDECATAR. — ART. 525 PR. CIVILĂ.
VÂNZARE. — CUMPARĂTOR. — PREȚ. — TEMERE DE EVICȚIUNE. — SUSPENDAREA PLĂTEI. — ART. 1364 COD. CIVIL.
VÂNZARE. — CUMPARĂTOR. — PREȚ. — PLĂTĂ. — SUSPENDARE. — ACȚIUNE. — GENERALITATEA ART. 1364 COD. CIVIL.
URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — ADJUDECATAR. — DACA POATE SUSPENDA PLATA PREȚULUI PENTRU TEMERE DE EVICȚIUNE. — ART. 1364 COD. CIVIL ȘI ART. 551 ȘI 553 PR. CIVILĂ.

1° Dispozițiunile art. 525 pr. civilă, potrivit cărora datornicul, creditorii sau cei de al treilea cari ar voi să facă opoziție contra unei urmăriri de neînșcătoare, trebuie să adreseze cererea cu

cel puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie, nu se aplică adjudecatorului căruia expirarea acestui termen nu 'i ridică dreptul de a uză de calea contestațiunei în contra încuviințării vânzării pe comptul său.

2° Potrivit dispozițiunilor art. 1364 cod. civil, cumpărătorul este în drept să suspende plata prețului nu numai când este evins dar și când este în pericol de a fi evins prin vre o acțiune, până ce vânzătorul va face să înceteze turburarea.

3° Cumpărătorul poate beneficia de dispozițiunile art. 1364 cod. civil, nu numai în cazurile prevăzute de acest articol și anume în caz când turburarea ar proveni dintr'o acțiune ipotecară sau în revendicare, ci ori de câte ori un terțiu pretinde asupra lucrului cumpărat un drept real.

4° Dispozițiunile art. 1364 cod. civil, se aplică nu numai la vânzările de bună voe ci și la vânzările silite, astfel că adjudecatorul fiind un cumpărător cu toate drepturile și obligațiunile pe care le are cumpărătorul în dreptul comun, poate beneficia de dispozițiile art. 1364 cod. civil, cu toate că după art. 553 pr. civilă, nedepunerea prețului în termen de o lună atrage revinderea imobilului pe comptul adjudecatorului.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei făcută de Gheorghe Secăreanu prin petiția înregistrată la No. 8863 din 1913;

Având în vedere că creditoarea Eufrosina Eremia a cerut prin petiția înregistrată la No. 5098 din 1913 de a se scoate din noa în vânzare în contul contestatorului imobilul adjudecat definitiv asupra sa prin jurnalul acestui tribunal No. 4953 din 1912;

Având în vedere susținerile părților și actele aflate la dosar;

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt următoarele: Creditoarea următoare Eufrosina Eremia având a primi de la fostul să soț Ion Ionescu decedat suma de lei 2821 bani 85 în virtutea sentinței civile No. 282 din 1903 rămasă definitivă și investită cu titlu executor la No. 313 din 1903, a cerut

cu petițiunea înregistrată la No. 4974 din 1911 scoaterea în vânzare cu licitație publică a averii minorilor Florian și Anghel Ionescu reprezentați prin tutorele lor ad-hoc Ilie A. Eremia, compuse din una pereche case situate în Câmpulung, Bulevardul Cuza-Vodă, No. 15, și după îndeplinirea formalităților cerute de art. 371, 372 și următorii pr. civ., s'a fixat termenul de vânzare la 13 Iunie 1912, când prin jurnalul No. 4558 din acea zi s'a adjudecat provizoriu zisul imobil asupra d-lui Maior Macedonescu cu prețul de lei 4020.

La supralicitarea definitivă, G. Secăreanu, contestatorul de azi, oferind prețul cel mai mare, tribunalul prin jurnalul No. 4953 din 1912 a adjudecat definitiv asupra sa imobilul scos în vânzare pe preț de lei 5900. La 90 Iulie 1912, înăuntrul termenului prescris de art. 551 pr. civilă, Nicolaie Ionescu și Gheorghe Iamandi au adresat tribunalului petițiunea care s'a înregistrat la No. 15267 din 1912, pe lângă care a alăturat mai multe acte arătând că imobilul scos în vânzare nu este proprietate exclusivă numai a minorilor decedatei Elena Iosif Gheorghescu printre cari sunt și minorii cu un drept numai la o jumătate din cinci părți.

Adjudecatarul G. Secăreanu luând cunoștința de această întâmpinare și de notificarea ce i s'a făcut de numiții petiționari, aflată la dosar, a arătat tribunalului prin cererea înreg. la No. 15310 din 21 Iulie că având temere de a fi turburat în exercitarea posesiunii asupra imobilului scos în vânzare, nu poate depune prețul adjudecării mai ales că creditoarea refuză în urma somațiunii ce i-a făcut, să dea garanție suficientă de evicțiune conform art. 1364 c. civil. Creditoarea totuși a cerut și tribunalul a încuviințat scoaterea imobilului în vânzare în comptul său.

Având în vedere că, adjudecatarul G. Secăreanu făcând contestație în contra cererei de scoatere în vânzare în contul său, creditoarea Eufrosina Eremia prin apărătorul său a cerut respingerea acestei contestațiuni ca inadmisibilă față cu dispozițiunile art. 525 pr. civilă și expunerea de motive ce însoțește proiectul de modificarea procedurii civile din anul 1900.

Având în vedere că, în speță, este vorba de a se ști dacă adjudecatarul care s'ar teme de evicțiune este în drept a nu depune prețul și dacă dânsul poate uză de calea contestațiunii la vânzarea în compt.

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 525 pr. civilă, opozițiile ce se fac în contra unei urmăriri de nemisțătoare din partea datornicului, a creditorilor sau din partea celor de al treilea cari intervin pentru anularea urmăririi sau revindicarea ori păstrarea unui drept de proprietate, se vor face prin cerere în scris către tribunalul prin care s'a făcut urmărirea cu cel puțin 20 zile înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie.

Având în vedere că, atât din redacțiunea acestui text de lege cât și din expunerea de motive ce însoțește proiectul de modificare al procedurii civile din 1900, rezultă că legimitorul a avut în vedere pe creditor, debitor și terții cari urmează să facă contestație cu cel puțin 20 zile înaintea de adjudecarea provizorie și care n'ar mai putea face contestație la vânzarea în compt, nu însă și pe adjudecatar, care se poate opune pe această cale la vânzarea în compt;

Că, astfel fiind, adjudecatarului nu i s'a ridicat calea contestațiunii de a se opune la vânzarea în comptulul său și deci tribunalul găsește că această contestațiune este admisibilă în principiu.

Având în vedere că, în fond, contestatorul își sprijină contestațiunea sa bazându-se pe dispozițiunile art. 1364 c. civil., care l'a îndreptățit să nu consemneze prețul, având o legitimă temere de evicțiune, întru cât proprietatea cumpărată de dânsul nu aparține debitorului urmărit;

Considerând că, în adevăr, după dispozițiunile art. 1364 c. civ., cumpărătorul e în drept să suspende plata prețului, ori de câte ori este turburat sau are cuvânt de a se teme că ar fi turburat prin vreacă evicțiune, până ce vânzătorul face să înceteze turburarea.

Având în vedere că, în speță, contestatorul G. Secăreanu dovedește cu actele aflate la dosar că se găsește în cazul prevăzut de această dispozițiune a legii, că e expus la o evicțiune parțială a imobilului cumpărat la licitație publică de către cei alți moștenitori.

Că, din aceste puncte de vedere, temerea contestatorului e legitimă;

Că, dacă acest lucru e adevărat și nu se poate contesta, e natural că atunci când cumpărătorul deși nu este evins dar e în pericol de a fi evins, să poată beneficia de dispozițiunea proteguitoare a art. 1364 cod. civil., care e bazată pe principiul că vânzătorul fiind obligat să transmită cumpărătorului proprietatea

lucrului vândut, atunci când e temere că nu va putea îndeplini această obligațiune, nici cumpărătorul să nu fie obligat a plăti prețul până ce pericolul nu va încetă;

Având în vedere că enumerarea din art. 1364 cod. civil, este «*exempli gratia*», acțiunea ipotecară și aceea în revendicare nefiind singurele cazuri în care cumpărătorul poate fi autorizat a reține prețul, el putând să suspende plata prețului ori de câte ori un terțiu pretinde asupra lucrului cumpărat un drept de proprietate sau un drept real (D. Alexandresco, VIII, pag. 749, 750; Laurent, XXIV, pag. 313);

Având în vedere apoi că, deși potrivit art. 551 pr. civilă adjudecatorul trebuie să depună prețul în termen de o lună, iar după art. 553 pr. civilă, nedepunerea prețului atrage revinderea imobilului pe socoteala adjudecatorului, însă dispozițiunile art. 1364 cod. civil, fiind generale, ele urmează a se aplica și la vânzările silită, întrucât prin nici un alt text de lege dela vânzarea silită nu s'a dispus contrariul;

Având în vedere că, într'o adjudecare, adjudecatorul este un cumpărător cu toate drepturile și obligațiunile pe care le are cumpărătorul în dreptul comun;

Având în vedere că această latitudine bazată pe considerațiuni de echitate, nu se poate susține că a fost lăsată numai la vânzările de bună voe, ci trebuie a decide că ea se aplică și cumpărătorului unui imobil la licitație publică, care, atunci când va avea o justă temere de evicțiune, să poată reține prețul vânzării, iar chestiunea dacă retențiunea prețului din partea cumpărătorului e legitimă sau un simplu pretext de a nu plăti, e o chestiune de fapt lăsată la aprecierea instanței de fond. (*C. Jud.*, No. 56 din 1910; *Dreptul*, No. 47 din 1902; *Bul. Cas.* 1885 pag. 433; *Bul. Cas.* 1890 pag. 327; *Glasson*, II, 508; *Garsonnet*, IV, 618.—*Contra*: D. Alexandresco, VIII, 751; *Degré*, I, 456; *Dreptul*, No. 43 din 1896; *Cas. Barozi*, III, No. 202, 225, 227);

Având în vedere că, în speță, fiind stabilit în fapt din extractele de stare civilă aflate la dosar că asupra imobilului scos în vânzare mai au drepturi și alți moștenitori în concurs cu minorii rămași pe urma debitorului, tribunalul găsește că adjudecatorul este în condițiunile cerute de art. 1364 cod. civil, și prin urmare vânzarea nu se poate face în contul său;

Având în vedere că, în ce privește obiecțiunea creditoarei că contestatorul a avut cunoștință de aceste vicii și deci a renunțat tacit la ele, cu nimic nu s'a făcut această dovadă astăzi în instanță, iar din afipte și publicațiuni precum și din lucrările și actele aflate la dosar nu se stabilește că contestatorul, care s'a prezentat la licitațiune în ziua adjudecării definitive, a avut cunoștință de acestea și că a renunțat în acest mod tacit la dreptul de a suspenda plata prețului;

Că, dar, contestațiunea de față urmează a se admite;

Văzând și art. 1364 cod. civil, cererea de cheltueli asupra cărora tribunalul aprecieind conform art. 140 și 146 pr. civilă, le fixează la suma de lei optzeci.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, admite cererea, etc.

Semnați: N. Jac. Constantinescu, D. Golescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APEL DIN PARIS

PROPRIETATE LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ. — CINEMATOGRAF. — SCENARIU. — OPERĂ DRAMATICĂ. — EDIȚIE ILUSTRATĂ. — ART. 977 COD. CIVIL.

Când, înainte de invenția cinematografului, s'a convenit între un editor și moștenitorii unui autor că proprietatea literară a operilor acestui autor să se împartă în două loturi, coprinzând, unul, dreptul de editare, iar celalt, dreptul de exploatare a operilor dramatice prin singurul mijloc al teatrului, și dreptul de adaptare, pentru teatru, a operilor pur literare, scenariile destinate a fi reproduse prin cinematograf trebuie a fi considerate ca fiind opere dramatice în înțelesul acestei convențiuni (art. 1156 c. civ. fr. conf. art. 997 rom.).

În adevăr, reproducerea cinematografică prin proiecția pe o pânză a unui scenariu tras dintr'o operă literară sau dramatică, proiecție care dă iluzia vieței, a mișcării, a jocului actorilor, constituie, deși ea rămâne totdeauna identică, neputându-se aduce nici o schimbare interpretărei, o reprezentație teatrală; și de îndată ce reproducția cinematografică are de origină un scenariu, creat de un autor și jucat de actori înaintea

unui aparat, și ca destinație principală, dacă nu unică, de a fi dat în spectacol înaintea unui public mai mult sau mai puțin numeros, această reproducție cinematografică trebuie a fi considerată ca intrând în exploatarea teatrală, și nu poate fi asimilată cu o ediție ilustrată.

Prin urmare, prețul autorizării date unei societăți cinematografice de a reprezintă, sub formă de proiecție, scenariu scoase din operele autorului de care e vorba, urmează a fi atribuit aceluia dintre contractanți căruia îi aparține dreptul de exploatare a operelor dramatice.

(*Pand. pér.* 1913. 2. 146)

Observațiune.—Decizia Curței din Paris reprodușă mai sus în sinteză precizează caracterele reproducerii cinematografice a operelor dramatice. Ea a avut să tranșeze chestia de a ști dacă această reproducție trebuie a fi asimilată cu o ediție ilustrată a unei opere literare, sau cu reprezentarea unei opere dramatice.

Precedentele nu puteau fi invocate cu folos. În adevăr, punctul asupra căruia jurisprudența s'a pronunțat până acum este acela de a ști dacă proiecția cinematografică a unei opere dramatice constituie, când s'a făcut fără autorizație, o reprezentație ilicită, căzută sub lovitură a legii franceze din 13—19 Ianuarie 1791, și art. 428 c. pen. francez (v. art. 26 din legea teatrelor dela 6 Aprilie 1877 și art. 342 c. pen.). A fost vorba de aplicarea unor dispoziții penale și ne putem explica, prin urmare, că dacă jurisprudența recentă înclină pentru afirmativa (V. trib. Sena, 7 Iulie 1908, sub Paris, 12 Mai 1910, *Pand. pér.*, 1910. 2. 257 și nota d-lui Taillefer), unele decizii, considerând că textele precitate trebuie a fi interpretate restrictiv, au refuzat de a face aplicația lor la reprezentațiile cinematografice (V. C. Pau, 18 Nov. 1904, *Pand. pér.*, 1910 2. 257, *ad notam*). Ne explicăm de asemenea că jurisprudența franceză dominantă a putut, în aceste împrejurări, să considere fără contradicție proiecția cinematografică, nu numai ca o reprezentație în sensul legii precitate, dar în același timp ca o ediție, căzând sub aplicația legii franceze din 19—24 Iunie 1793 (V. art. 7 legea Presei din 1862).

În speța de care ne ocupăm, din contra, judecătorul se găsea în fața unei convenții care atribuia uneia din părți dreptul de editarea operelor unui autor, iar celelalte dreptul de exploatarea teatrală a aceloror opere; această convenție, cu mult anterioară invenției cinematografului, nu a putut să prevadă reprezentațiile cinematografice, dar părțile erau de acord a reclama aplicarea convenției lor în litigiul care le separă. În aceste condiții, judecătorul trebuia să se pronunțe asupra punctului de a ști căreia din părți aparține dreptul de a autoriza reprezentațiile cinematografice, și pentru a decide, avea să opteze

între asimilarea proiecțiilor cinematografice cu o reprezentație teatrală și asimilarea lor cu o editare. Se pare că tribunalul Senei și Curtea din Paris, hotărând în același sens, au ținut o justă socoteală de fapte; acela care asistă la o reprezentație cinematografică este un spectator iar nu un cititor; el asistă la reprezentarea scenelor teatrale, fie chiar că sunt reduse la o pantomimă; nu se poate asimila unui cititor sub ochii căruia s'ar trece paginile unei cărți ilustrate.

S. R.

BIBLIOGRAFIE

NOTIUNI DE DREPT INTERNAȚIONAL PUBLIC de Valerian Ursianu, profesor la facultatea juridică din București. Volumul I. Tipografia „Gutenberg“ Joseph Göbl s-sori, 1913. — Preț 12 lei.

BULETINUL PUBLICAȚIUNILOR JUDICIARE

ORDONANȚA

No. 6327. — 1913 Aprilie 6

Noi, Primul-Președinte al tribunalului Ilfov :

Având în vedere petiția înreg. la No. 18128 din 1913, prin care Vasile Grigorescu, cere a se constată pierderea unui cek în valoare de 1000 lei, purtând numărul 68821 din 19 Martie 1912;

Având în vedere că, conform art. 355 cod. comercial, după care proprietarul unei cambii pierdute sau sustrasă, poate cere tribunalului a se constată pierderea sau sustragerea ei pe motive justificate;

Având în vedere că, în speță, petiționarul justifică pierderea cekului în chestiune cu *Monitorul Oficial* No. 105 din 1912;

Că, așa fiind, cererea de față fiind pe deplin justificată urmează să fie admisă.

Pentru aceste motive,

Noi, Primul-Președinte al tribunalului Ilfov,

Ordonăm : că oricine posedă o cambie cek în valoare de 1000 lei cu data 19 Martie 1912, purtând No. 68821 emis de Banca Marmorosch Blank & Co. și plătilbil de Creditul Lyonnais, Paris, la ordinul Alex. Cotte, să-l prezinte în termen de 40 zile, socotit de la data publicației prezentei ordonanțe în *Monitorul Oficial*, la grefa tribunalului comercial Ilfov, cunoscând că la neurmăre se va declara nul și fără tărie în mâinile oricui s'ar afla sus citatul cek.

Prezenta ordonanță se va publica în *Monitorul Oficial* și în ziarul *Dreptul*, și se va afișa la sala tribunalului, Bursei și Primăriei.

p. Prim-Președinte, T. Magheru.

Grefier, P. Rizu